

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Ing. P. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 2009/61130 - 424, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2011, č. j. 4 Ad 10/2010 - 130,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením ze dne 31. 3. 2010, č. j. 4 Ad 10/2010 - 53, Městský soud v Praze ustanovil žalobci zástupce Mgr. Jana Šváru, advokáta, se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, pro řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 2009/61130 - 424, kterým tento zamítl odvolání žalobce ve věci jeho nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Dále pak městský soud usnesením ze dne 14. 7. 2011, č. j. 4 Ad 10/2010 - 130, rozhodl tak, že se ustanovený zástupce zprošťuje zastupování žalobce, nepřiznává se mu odměna za zastupování a žalobci se neustanovuje zástupce jiný. Toto své rozhodnutí městský soud odůvodnil tím, že ve smyslu § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, došlo k narušení nezbytné důvěry mezi zástupcem a zastupovaným. Dále městský soud vysvětlil, proč nepřiznal zástupci žádnou odměnu a náhradu hotových výdajů. Městský soud dále uvedl s odkazem na důvody narušení důvěry mezi zástupcem a žalobcem (žalobce uváděl nepravdivé údaje o zástupci), že se žalobce sám svým jednáním zbavil možnosti využít služeb ustanoveného zástupce. Městský soud poukázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, dle níž se aktivita účastníka řízení musí

projevit v komunikaci s ustanoveným zástupcem. Nekomunikuje-li žalobce s ustanoveným zástupcem, musí pro to být věrohodné a akceptovatelné důvody takový postup ospravedlňující. Městský soud pak vysvětlil, že v posuzovaném případě takovéto důvody neshledal, a proto žalobci dalšího zástupce neustanoví.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal, že v jiném soudním řízení se již prokázalo, že je zástupce podvodník a že již bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného č. j. 2009/61130 - 424 ze dne 10. 11. 2009. Stěžovatel rovněž uvedl, že mu nevyhovuje jazyk, v němž se vede soudní řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti ve světle formálních náležitostí na ni kladených soudním řádem správním. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)]. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podává kasační stížnost proti usnesení městského soudu, jímž byl mimo jiné odmítnut jeho návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, jedná se o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel ve své kasační stížnosti nesplnil podmínku povinného zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s., což však dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v posuzovaném případě není nutné. Nejvyšší správní soud totiž konstatoval, že „*v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobci není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publikovaný pod č. 486/2005 Sb. NSS, všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) a že by „*opětovné trvání ... na podmínce povinného zastoupení ve svém důsledku znamenalo jen další řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení, a zároveň by nesvědčilo ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v rozsahu stěžovatelových námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nemohl žádný ze stěžovatelem uvedených důvodů považovat za relevantní pro případné zrušení napadeného usnesení městského soudu. Nejvyšší správní soud v souladu se svou judikaturou konstatuje, že městský soud postupoval správně, pokud z důvodů nedostatku důvěry mezi zástupcem a zastoupeným (§ 20 odst. 2 zákona o advokacii) zprostil ustanoveného zástupce zastupování stěžovatele. Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na svá rozhodnutí, z nichž vyplývá, že pokud je to zastoupený, kdo bez řádného důvodu znemožní komunikaci s ustanoveným zástupcem, pak je dán důvod, aby soud ustanoveného advokáta funkce zástupce zprostil a již dalšího zástupce neustanovoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 153/2009 - 141 ze dne 16. 12. 2009). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že je v každém individuálním případě nutno posuzovat, zda došlo k nastolení situace předvídané § 20 odst. 2 zákona o advokacii neodůvodněným a zaviněným jednáním zastoupeného a souhlasí s tím, že v tomto případě městský soud toto posouzení učinil. Městský soud tedy postupoval v souladu se zákonem a

judikaturou Nejvyššího správního soudu, když v posuzované věci rozhodl tak, že se stěžovateli zástupce nestanovuje.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozhodnutí o neustanovení zástupce z řad advokátů v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalovanému, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že mu žádné náklady nad rámec jeho rozhodovací činnosti nevznikly a tuto skutečnost ani sám netvrdil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu